

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče č. 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 6. 2015, č. j. 51 A 19/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 23. 6. 2015, č. j. 51 A 19/2013 – 58, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 2. 8. 2013, č. j. 13701/DS/2013Kj, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 5. 2013, č. j. MUHC-DO/799/2013/Ri, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona, a podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), kterého se dopustil porušením ust. § 1 odst. 2 citovaného zákona. Za uvedená protiprávní jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku.

V odůvodnění rozsudku krajský soud předně uvedl, že se přestupkem podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti nezabýval, neboť jej stěžovatel v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí výslovně uznal, když uvedl, že se odvolává jen proti té části rozhodnutí, která se týká přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud se poté zabýval stížní námitkou nezákonnosti užití úředních záznamů jako důkazů a tvrzenou vadou řízení, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že nebyl vyslechnut policista, který sepsal záznamy o provedeném úkonu. Odkázal-li stěžovatel v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, krajský soud k tomu uvedl, že právní předpisy ani judikaturu nelze aplikovat mechanicky, ale s ohledem na okolnosti daného případu. Krajský soud zrekapituloval postup městského úřadu a zdůraznil, že stěžovatel byl seznámen s tím, že má v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost vyjádřit se ke zjištěným podkladům. Této možnosti stěžovatel využil dne 17. 4. 2013, kdy požádal o kopii správního spisu a zároveň o poskytnutí lhůty pro vyjádření do 23. 4. 2013. U ústního jednání konaného dne 29. 4. 2013 zástupce stěžovatele po seznámení se se spisovým materiálem požádal o provedení výslechu policisty Z., který sepisoval oznámení o přestupku a úřední záznam, aby uvedl „...*podrobně činnost při dokumentaci předmětného přestupku.*“ Prvoinstanční správní orgán však dokazování podle návrhu stěžovatele neprováděl a ve věci rozhodl. Podle krajského soudu správní orgány při rozhodování o vině stěžovatele nevycházely pouze z oznámení o přestupku a úředního záznamu, sepsaných příslušníkem Policie České republiky, ale i z dalších skutečností, které ve svém souhrnu dávají jasnou odpověď na otázku viny stěžovatele ze spáchání předmětných přestupků. V oznámení přestupku sepsaném na místě je uveden popis přestupkového jednání, je podepsané stěžovatelem, který se k věci nijak nevyjádřil. Na této pozici stěžovatel zůstal po celou dobu přestupkového řízení a ani v souvislosti s požadavkem na výslech policisty Z. jako svědka neuvedl, co by jím mělo být prokázáno. Činnost při dokumentaci předmětného přestupku je totiž v listinách vyhotovených Policií ČR již zaznamenána. Požadavek stěžovatele na výslech policisty tak byl v daném kontextu skutečně zjevně nadbytečný, ne-li účelový. Z podkladů rozhodnutí vyplývá, že řidičem předmětného motorového vozidla byl právě stěžovatel, přičemž ten neuvedl žádnou věrohodnou verzi o tom, jak je možné, že při zastavení vozidla policisty byl na místě řidiče on a nikoliv někdo jiný. Krajský soud k tomu dále uvedl, že tvrzení právního zástupce stěžovatele při jednání krajského soudu bylo „*skutečně natolik úsměvné, že to netřeba ani hodnotit. V době, kdy je jedoucí automobil sledován policií a zastavován, tak právě v tom okamžiku, předtím by to nemělo význam, si žalobce přesedává na místo řidiče. A nejenže to takhle rychle dokáže, ale slepá policie si toho ani nevšimne.*“ Pokud stěžovatel chtěl, aby verze jeho příběhu uspěla, byl povinen ji v přestupkovém řízení popsat takovým věrohodným způsobem, aby zpochybnil logické vysvětlení závěrů o jím spáchaných přestupcích. To však neučinil a při jednání krajského soudu uvedl dosud neuplatněnou námitku, nedoloženou konkrétní argumentací, že vozidlo neřídil. Jen kdyby již v přestupkovém řízení zpochybnil závěry správního orgánu, vznikly by pochybnosti o jeho vině a správní orgán by musel provést odpovídající důkazy. Krajský soud tak neměl sebemenší pochybnosti, že stěžovatel řídil vozidlo v době, kdy se na něj vztahoval zákaz řízení motorových vozidel. Tato skutečnost plyne jednak z pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 5. 12. 2012, č. j. MuJc/2012/24681/DOP/MoE a z identifikace a zadržení řidičského průkazu stěžovatele, tedy skutečností, které

pokračování

nezpochybňoval. Pro rozhodnutí o žalobě byla krajským soudem vyhodnocena jako nerozhodná také námitka, že městský úřad znemožnil jeho zástupci nahlédnout do příslušného správního spisu a sepsat tak řádnou žalobu. Krajský soud poukázal na to, že přezkoumává napadené rozhodnutí podle stavu k datu jeho vydání a navíc byl stěžovateli správní spis zkopírován ve stavu před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí, takže jej měl k dispozici.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel nejprve namítal zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení z důvodu nedostatku zastoupení krajského úřadu osobou, která by mohla za něj v řízení před soudem vystupovat. Krajský soud přitom do protokolu o jednání ze dne 17. 6. 2015 uvedl, že pověření pro Mgr. J. K. v dané věci vystavila ředitelka krajského úřadu JUDr. Ivana Křečková a že nemá sebemenší pochybnost o tom, že Mgr. J. K. je vzhledem k tomu oprávněna za krajský úřad před soudem jednat. Krajský soud však měl upozornit a poučit správní orgán, že za něj jedná osoba, která neprokázala, že by byla oprávněna za něj jednat ve smyslu ust. § 33 odst. 5 s. ř. s. a měl jednání odročit s tím, že na další jednání by se dostavila osoba oprávněná. Podle stěžovatele jsou neakceptovatelné právní názory vyskytující se ve správním soudnictví, že nedodržení zákona nemusí mít v některých případech vliv na zákonnost soudního řízení a rozhodnutí. Nelze ani akceptovat právní argumentaci, že nedodržením zastoupení správního orgánu nejsou narušena práva stěžovatele. Jestliže krajský soud dovodil, že se krajský úřad nemusí držet ust. § 33 odst. 5 s. ř. s., pak zcela prokazatelně stranil správnímu orgánu, neboť nevyvinul minimální snahu odstranit nedostatek průkazu zastoupení krajského úřadu v řízení před soudem, čímž mu v rozporu se zákonem ulehčil jeho činnost. Zmatečnost řízení před krajským soudem spočívá podle stěžovatele také v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce z důvodu poměru k právnímu zástupci a stěžovateli. Soudce se totiž vyjádřil o právním zástupci stěžovatele zcela zbytečně urážlivým a povýšeneckým způsobem s cílem ho prostřednictvím rozsudku pomluvit. Zároveň se snažil za pomoci nevhodně zvolených výrazů se nepřipustným způsobem vypořádat s obhajobou stěžovatele. Takové jednání soudce představuje porušení ústavně zaručeného práva stěžovatele na obhajobu a na řádné soudní řízení. Podle stěžovatele soudce jednáající ve věci porušil ust. § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) a etické zásady chování soudce. Stěžovatel spatřuje zmatečnost řízení před krajským soudem také v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce z důvodu poměru k věci. V řízení totiž došlo nepochybně k bezdůvodným průtahům zaviněným právě příslušným soudcem, neboť ten odkládal projednání předmětné věci téměř dva roky. Jeho jediným motivem přitom mohla být pouze nechuť věc projednat a rozhodnout. V dalším stížním bodu stěžovatel namítal vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon. Důvodem návrhu na doplnění dokazování byl fakt, že se stěžovatel přestupku nedopustil, a proto žádal, aby byl ve věci vyslechnut zasahující policista, neboť úřední záznam není důkazem ve správním řízení, zejména pokud je obviněným zpochybňován, resp. zpochybňována správnost jeho obsahu. Krajský soud vyvozuje spáchání přestupků stěžovatelem z vyplněného tiskopisu oznámení přestupku ze dne 4. 1. 2013, který stěžovatel podepsal, k věci se nevyjádřil a ani neuvedl jinou verzi přestupkového děje. Podepsání oznámení o přestupku však není doznáním viny, ale vyhověním výzvě zasahujících policistů. Není také pravdou, že by

stěžovatel neuvedl, co mělo být výsledkem policisty Z. zjištěno, neboť jím měla být prokázána nesprávnost úředního záznamu a oznámení o přestupku, které tento policista sepsal. Stěžovatel chtěl výsledkem policisty Z. např. zpochybnit místo skutkového děje uváděné Policií ČR, přičemž s výjimkou úředních záznamů, správní spis neobsahuje jediný spolehlivý důkaz o místě údajného přestupku. Stejně tak čas přestupku byl zjištěn správním orgánem pouze na základě úředních záznamů, což pro formulaci skutkového jednání ve výroku rozhodnutí o přestupku nestačí. Uvedl-li krajský soud, že policista by nevypověděl nic jiného, než je v jím vypracovaných úředních záznamech, s tímto stěžovatel vyjádřil nesouhlas, protože *„[l]id České republiky si od revoluce v roce 1989 a přijetí Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod rozhodně nesliboval, že správní orgány řízení od přestupku doslova "odúřadují" pomocí úředních záznamů Policie ČR a uznají obviněného z přestupku vinným na základě toho, co si policisté sami sepsali na služebně bez přítomnosti osoby podezřelé z přestupku.“* K tomu poukázal na obecně známé kauzy dokazující podezření z trestné činnosti policistů. Stěžovatel je názoru, že není povinen v zájmu svého vyvinění uvádět vlastní skutkovou verzi celé věci, neboť má i právo nevypovídat. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou týkající se nedostatku zastoupení krajského úřadu u jednání v řízení o žalobě. Podle obsahu spisu krajského soudu u jednání konaného dne 17. 6. 2015 zastupovala krajský úřad vedoucí oddělení dopravy, odboru dopravy a silničního hospodářství Mgr. J. K. na základě pověření ředitelky krajského úřadu JUDr. Ivany Křečkové. Z tohoto pověření předloženého krajskému soudu při jednání je zřejmé, kdy (11. 5. 2015), kdo (JUDr. Ivana Křečková, ředitelka krajského úřadu), komu (JUDr. J. K., vedoucí oddělení dopravy, odboru dopravy a silničního hospodářství krajského úřadu) a v jakém rozsahu (zastupování krajského úřadu v řízení před krajským soudem o žalobě stěžovatele proti napadenému rozhodnutí – sp. zn. 51 A 19/2013) jej udělil. Pověření tak splňuje všechny podstatné náležitosti.

Podle ust. § 33 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů.

Podle citovaného ustanovení tak obecně jedná jménem správního orgánu jeho vedoucí, kterým je v případě krajského úřadu osoba označená jako ředitel (§ 68 odst. 1 věta druhá zákona č. 129/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Jestliže tedy v daném případě ředitelka krajského úřadu udělila pověření k zastupování v řízení před krajským soudem vedoucí oddělení dopravy, odboru dopravy a silničního hospodářství téhož správního orgánu, jedná se o postup spadající pod její oprávnění jednat za správní orgán v souladu s citovaným ustanovením s. ř. s. Takto řádně pověřená osoba pak byla oprávněna zastupovat správní orgán v řízení před soudem. Tvzení stěžovatele o nedostatku zastoupení krajského úřadu v řízení před soudem proto není důvodné. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil

pokračování

závěr, že „Neexistují-li zásadní skutečnosti zpochybňující oprávnění osoby vykazující se pověřením od vedoucího příslušného organizačního útvaru správního orgánu jednat jménem správního orgánu, není možné po soudu žádat, aby nutně odročoval jednání za účelem prověření této skutečnosti. Za zásadní pochybnost přitom nelze považovat pouhé tvrzení druhého účastníka řízení, nepodložené konkrétními důkazy. Mohlo by samozřejmě dojít k situaci, že by následně bylo zjištěno, že daná osoba skutečně nebyla oprávněna jednat jménem žalovaného. V takovém případě by postup soudu trpěl vadou, nicméně taková vada by nutně nemusela mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.“

S ohledem na výše uvedený závěr je bezpředmětné zabývat se stěžovatelovým tvrzením

o chybějících podmínkách řízení pro nedostatek zastoupení krajského úřadu.

V dalším stížním bodě stěžovatel namítal zmatečnost řízení před krajským soudem, kterou spatřoval v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce z důvodu poměru k právnímu zástupci a stěžovateli, neboť se vyjádřil o jeho právním zástupci urážlivým způsobem a za použití nevhodně zvolených výrazů se nepřipustným způsobem vypořádá s obhajobou stěžovatele. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, není vhodné používat v soudních rozhodnutích samoúčelná emotivně zbarvená vyjádření. I když některé věty, jimiž soudce krajského soudu reagoval na poněkud bizarní stěžovatelovu argumentaci, mají nesporně expresivní charakter, nelze na jejich základě dovést existenci pochybností o nepodjatosti soudce krajského soudu. Výroky totiž nic nevypovídají o jeho poměru k projednávané věci, účastníkům či jejich zástupcům. Lze-li tedy odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vytknout nějaké nedostatky, jedná se pouze o nedostatky z kategorie vhodnosti užitých slovních obrátů, avšak bez jakéhokoliv vlivu na zákonnost napadeného rozsudku. Ani tato stížní námitka tak není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná.

Zmatečnost řízení před krajským soudem stěžovatel dovozoval také z toho, že z důvodu poměru soudce krajského soudu k věci mělo dojít k bezdůvodným průtahům. Tato námitka je však podle názoru Nejvyššího správního soudu v tomto řízení zcela irelevantní. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší v přezkumném řízení podle ust. § 65 a násl. posuzovat, zda v řízeních u krajského soudu dochází k průtahům. Délka řízení o žalobě nemá v dané věci vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Tvrzení stěžovatele, že jediným motivem nečinnosti soudce krajského soudu byla nechuť věc projednat a rozhodnout, přičemž byl stěžovatel tímto jednáním diskriminován, je zcela neopodstatněná fabulace. Pokud byl stěžovatel přesvědčen o tom, že v řízení dochází k průtahům, měl možnost podat stížnost ve smyslu ust. § 164 a násl. zákona o soudech a soudcích.

Poslední stížní bod se týkal vady řízení spočívající podle stěžovatele v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon, a to tím, že nebylo vyhověno návrhu na doplnění dokazování výsledkem zasahujícího policisty, přičemž stěžovatel uvedl, co mělo být tímto důkazem zjištěno. K této námitce považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poukázat na obsah protokolu o ústním jednání sepsaným městským úřadem dne 29. 4. 2013, v němž stěžovatel výslovně uvedl, že *„žádá, aby byl v dané věci vyslechnut policista, kde ve výsledku uvede*

podrobně činnost při dokumentaci předmětného přestupku“. Za tohoto stavu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu i správních orgánů o nadbytečnosti provedení navrženého důkazu. „Činnost při dokumentaci předmětného přestupku“, která měla být podle stěžovatele výsledkem policisty objasněna, je naprosto zřejmá z úředního záznamu ze dne 4. 1. 2013, č. j. KRP-1498-11/PŘ-2013-050410, který není v rozporu s oznámením přestupku ze dne 4. 1. 2013, č. j. KRP-1498/PŘ-2013-050410. Tyto dokumenty nevzbuzují žádné pochybnosti. Identifikují stěžovatele jako přestupce a konkretizují čeho, kdy a kde se dopustil. Podstatnou je i skutečnost, že stěžovatel oznámení přestupku bez výhrady podepsal, aniž by využil možnosti vyjádřit se k věci. Stěžovatel v průběhu správního řízení žádným svým tvrzením tyto údaje nezpochybnil, resp. ani neuvedl žádnou verzi, že činnost při dokumentaci předmětného přestupku probíhala jinak, než je uvedeno v předmětných listinách.

Stěžovatel teprve u jednání před krajským soudem přednesl novou verzi skutkového děje. Nejvyšší správní soud nepopírá, že určité skutečnosti je možné posuzovat nově až v řízení před správním soudem, kdy žalobce může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62), ale stále platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, na základě něhož správní orgán rozhodoval. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán [...]“. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232 (č. 2033/2010 Sb. NSS), pak uvedl, že „[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“

Podle obsahu správního spisu (protokolu o ústním jednání ze dne 12. 2. 2013, č. j. MUHC-DO/799/2013/Ri) bylo stěžovateli sděleno obvinění z přestupků, z jejichž spáchání byl podezřelý a dostalo se mu náležitého poučení o jeho procesních právech. K přestupku spočívajícím v tom, že předmětné vozidlo nebylo pojištěno na škodu způsobenou provozem vozidla, stěžovatel uvedl, že tomu tak skutečně bylo. Pokud jde o jeho řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, žádal, aby bylo přestupkové řízení přerušeno do doby rozhodnutí o jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu, a to v souvislosti s rozhodnutím vydaným Městským úřadem Jičín ze dne 5. 12. 2012, č. j. MuJc/2012/24681/DOP/MoE, kterým byl stěžovateli vysloven zákaz řízení motorových vozidel. V rámci prováděného dokazování pak byl tímto rozhodnutím proveden důkaz. Městský úřad žádosti stěžovatele vyhověl a čekal na rozhodnutí o prominutí zmeškaného úkonu (lhůty). S výsledkem jej seznámil Městský úřad Jičín dopisem ze dne 28. 3. 2013, a to, že stěžovatelově žádosti o prominutí zmeškání úkonu nebylo vyhověno (toto

pokračování

rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 3. 2013). Vzhledem k tomu městský úřad seznámil stěžovatele s tím, že má v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se ke zjištěným podkladům. Této možnosti stěžovatel využil dne 17. 4. 2013, když požádal o kopii správního spisu a zároveň o lhůtu pro své vyjádření k věci do dne 23. 4. 2013. Dále je ve správním spisu založen protokol o ústním jednání ze dne 29. 4. 2013, jehož se spolu se stěžovatelem zúčastnil i jeho zástupce. Ten po seznámení se se spisovým materiálem vznesl požadavek, aby byl proveden výslech policisty Z. V průběhu správního řízení tak stěžovatel vůči skutkovým zjištěním nic nenamítal a proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání pouze z důvodu odmítnutí žádosti o provedení výslechu zasahujícího policisty.

Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Není přitom pravdou, že by správní orgány při rozhodování o vině stěžovatele vycházely pouze z oznámení k přestupku a úředního záznamu, sepsaných zasahujícím policistou. Správní orgány při svém rozhodování vycházely také z protokolů o ústním jednání, tedy i skutečností uváděných stěžovatelem. Správní orgán měl k dispozici také pravomocné rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 5. 12. 2012, č. j. MuJc/2012/24681/DOP/MoE, kterým byl stěžovateli vysloven zákaz řízení motorových vozidel.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené vyhodnotil, že rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu